

Sygn. VPa 7/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko S. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) w T..

o odszkodowanie w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę i o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji powódki K. G. i pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) w T..

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy

z dnia 7 października 2015r. sygn. IV P 70/14

1. z apelacji pozwanego:

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie „1” (pierwszym) w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) w T.. na rzecz powódki K. G. kwotę 1.342,48 (jeden tysiąc trzysta czterdzieści dwa złote 48/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

b) oddala powództwo ponad wskazaną wyżej kwotę;

c) zasądza od powódki K. G. na rzecz pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) w T.. kwotę 504,00 (pięćset cztery) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

2. oddala apelację pozwanego w pozostałej części,

3. oddala apelację powódki,

4. **zasądza od powódki K. G. na rzecz pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) w T.. kwotę 255,00 (dwieście pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

VPa 7/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 9 kwietnia 2014 skierowanym przeciwko pozwanemu S. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) z siedzibą w T..., powódka K. G. wносиła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 3.600 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie przedmiotowego powództwa .

W pozwie z dnia 8 kwietnia 2014r. skierowanym przeciwko pozwanemu S. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) z siedzibą w T..., powódka K. G. wносиła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 2.493,97 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Nakazem zapłaty z dnia 6 maja 2014r., wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, a nadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego..

W określonym terminie ustawowym, pozwany wniósł sprzeciw w którym zaskarżając wydany nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie wniesionego powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych, wskazując na brak podstaw prawnych do uwzględnienia dochodzonego roszczenia, które opiera się na błędnych i niezgodnych z prawem wyliczeniach powódki.

Postanowieniem z dnia 25 września 2014r. sąd na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę niniejszą do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą sygn. akt IV P 70/14 z powództwa K. G. przeciwko S. F. o odszkodowanie i dalej tak połączone sprawy prowadzić łącznie pod sygnaturą IV P 70/14.

Wyrokiem z dnia 7 października 2015 r. Sąd Rejonowy w punkcie 1 zasądził od pozwanego S. F., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) z siedzibą w T..., na rzecz powódki K. G. kwotę 2.493,97 tytułem ekwiwalentu za za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2 oddalił powództwo o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu (pkt 3).

Sąd Rejonowy ustalił, iż powódka K. G. była zatrudniona u pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) z siedzibą w T., na podstawie umowy o pracę z dnia 14.12.2011r., zawartej na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku ds. szkoleń zawodowych i rozwoju kadr.

Na mocy aneksu, zawartego do wyżej wymienionej umowy o pracę, strony zgodnie oświadczyły, iż z dniem 1 stycznia 2012 roku zmieniają na mocy porozumienia stron wiążącą ich umowę o pracę zawartą w dniu 15 grudnia 2011 w ten sposób, iż w miejsce dotychczasowych warunków pracy, powódka będzie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty d/s wspierania szkoleń zawodowych i rozwoju kadr z wynagrodzeniem podstawowym brutto w kwocie 1500 zł.

W dniu 28.12.2012 roku pomiędzy stronami doszło do zawarcia kolejnej umowy o pracę na czas nieokreślony na mocy, której powódka została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty d/s szkoleń zawodowych i rozwoju kadr oraz z wynagrodzeniem 1600 zł brutto.

Na początku stycznia 2013 r. powódka K. G. zawiadomiła E. K. (1) tj. córkę pozwanego pracodawcy, iż jest w ciąży.

W dniu 2 stycznia 2013r., strony zawarły nową umowę o pracę, zgodnie z którą powódka K. G. została zatrudniona na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku menadżera z wynagrodzeniem miesięcznym ustalonym w kwocie brutto 3600 zł. Jednocześnie strony podpisały porozumienie zgodnie, z którym zawarta umowa miała ulec rozwiązaniu na mocy porozumienia stron, z dniem zakończenia urlopu macierzyńskiego.

Przedmiotowe porozumienie zostało podpisane przez strony, lecz nie zostało ono opatrzone ani datą jego sporządzenia, ani datą rozwiązania umowy o pracę. W treści porozumienia strony określiły natomiast, iż chodzi o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 02.01.2013r.

W okresie od dnia 18.01.2013r. aż do dnia porodu, powódka K. G. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Po urodzeniu dziecka, w dniu 20.08.2013r. złożyła do pracodawcy wnioski o udzielenie urlopu macierzyńskiego w wymiarze 6 miesięcy tj. od dnia 09.08.2013r. do 06.02.2014r.

Przed zakończeniem urlopu wypoczynkowego, powódka kontaktowała się telefonicznie z pracodawcą odnośnie jej powrotu do pracy. W jednej z rozmów, reprezentująca interesy pozwanego pracodawcy E. K. (1) (córka pozwanego) oświadczyła powódce, że na razie do pracy ma nie wracać.

Około 20 lutego 2014r., powódka K. G. otrzymała od pozwanego listem poleconym świadectwo pracy z dnia 07.02.2014r., z treści którego wynikało, iż stosunek pracy ustał z dniem 6 lutego 2014r., na mocy porozumienia stron w trybie art. 30 § 1 pkt 1 k.p.

W dniu 17.02.2014r., pozwany pracodawca przelał na rachunek bankowy powódki K. G. kwotę 2.863,69 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Na dzień rozwiązania umowy o pracę, powódce przysługiwał ekwiwalent za 35 dni urlopu wypoczynkowego.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach osobowych powódki, zeznań powódki w zakresie okoliczności i warunków zawartej w dniu 02.01.2013r. umowy o pracę oraz świadków E. K. (1) i M. S. (1), które to zeznania w zakresie dotyczącym zawartego pomiędzy stronami porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę, Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki K. G. w zakresie, w jakim wskazywała, iż przedmiotowe porozumienie miało dotyczyć zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę z dnia 28.12.2012r. uznając, iż zeznania powódki w tej części pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka E. K. (1).

Odnośnie zeznań świadków D. B. (1) oraz K. P. (1) Sąd uznał, iż zeznania tych świadków poza faktem potwierdzenia złożenia do siedziby firmy zwolnienia lekarskiego powódki już po rozwiązaniu umowy o pracę niewiele istotnego wnoszą do sprawy, gdyż świadkowie ci nie posiadają wiedzy odnośnie treści, okoliczności jak i ustaleń stron co do zawartego porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy stwierdził, iż w

rozpoznawanej sprawie, okolicznością sporną pozostawało to, czy zawarte pomiędzy stronami porozumienie in blanco w sprawie rozwiązania umowy o pracę z dnia 02.01.2013r. było skuteczne i czy na jego podstawie doszło do zgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

W rozważaniach prawnych Sąd przywołał art. 30 § 1 pkt 1 k.p., zgodnie z którym umowa o pracę rozwiązuje się:

1/. na mocy porozumienia stron;

2/. przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem);

3/. przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia);

4/. z upływem czasu, na który była zawarta;

5/. z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

Według Sądu w katalogu sposobów rozwiązania umowy o pracę, na pierwszym miejscu umieszczono porozumienie stron, a więc czynność prawną składającą się z dwóch zgodnych oświadczeń woli stron stosunku pracy ukierunkowanych na rozwiązanie istniejącego stosunku pracy. Takie właśnie ułożenie porozumienia rozwiązującego w komentowanym przepisie świadczy o traktowaniu go przez ustawodawcę jako preferowanego sposobu zakończenia umowy, biorąc zwłaszcza pod uwagę to, że ma ono charakter bezkonfliktowy. Trzeba przy tym podkreślić, że pracownik i pracodawca decydują w tym przypadku wspólnie nie tylko o samym rozwiązaniu umowy o pracę, ale również o warunkach tego rozwiązania.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie, jak to wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, do zawarcia umowy o pracę (...).01.2013r. doszło w sytuacji, w której powódka K. G. uprzednio poinformowała swojego pracodawcę, a dokładnie jego pełnomocnika E. K. (1), że jest w ciąży. Pracodawca rozumiejąc sytuację materialną i osobistą powódki, wyraził zgodę na zawarcie nowej umowy o pracę, na czas nieokreślony, w której to umowie strony ustaliły wyższe wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 3.600 zł brutto w sytuacji, gdy w umowie o pracę zawartej zaledwie parę dni wcześniej tj. w dniu 28.12.2012r. strony określiły wynagrodzenie na kwotę 1.600,00 zł. Umowa ta została zawarta w tym celu, aby zagwarantować powódce wyższe świadczenia z tytułu niezdolności do pracy oraz z tytułu zasiłku macierzyńskiego.

Sąd wskazał, iż podpisując przedmiotową umowę strony jednocześnie ustaliły, iż umowa ta miała obowiązywać do czasu zakończenia urlopu macierzyńskiego i w tym celu pomiędzy stronami doszło do zawarcia porozumienia w sprawie rozwiązania zawartej umowy o pracę. Na tą okoliczność strony podpisały in blanco dokument zatytułowany „Porozumienie stron w sprawie rozwiązania umowy o pracę”. Przedmiotowe porozumienie nie zostało jednak opatrzone ani datą jego sporządzenia, ani też datą rozwiązania umowy o pracę. W treści porozumienia strony określiły natomiast, iż chodzi o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 02.01.2013r.

Sąd podkreślił, iż konsekwencją zawarcia tej nowej umowy o pracę, zgodnie z ustaleniami stron było również i to, że powódka K. G. zwróciła pracodawcy uprzednio podpisaną umowę o pracę z dnia 28.12.2012r., co miało być równoznaczne z tym, że taka umowa nie została nigdy zawarta.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do uznania, tak jak to wskazywał pełnomocnik powódki, iż do rozwiązania przedmiotowej umowy o pracę w dniu 06.02.2014r. doszło niezgodnie z przepisami prawa.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje bowiem, w ocenie Sądu, iż strony podpisując w dniu 02.01.2013r. przedmiotową umowę o pracę z góry ustaliły, iż umowa ta ma się rozwiązać z dniem zakończenia urlopu macierzyńskiego i w tym celu podpisały to porozumienie in blanco, które stanowić miało zabezpieczenie dla pracodawcy. Zdaniem Sądu, powódka od samego początku wiedziała i godziła się na to, iż zawarta w dniu 02.01.2013r. umowa o pracę ulegnie rozwiązaniu z dniem zakończenia urlopu macierzyńskiego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki K. G., iż zawarte porozumienie miało dotyczyć umowy o pracę z dnia 28.12.2012r. Przeczy temu treść zawartego porozumienia, w którym strony określiły wyraźnie, iż chodzi o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 02.01.2013r., a które to porozumienie zostało przez strony podpisane.

Powódka K. G. podpisując przedmiotowe porozumienie wyraziła zgodę na rozwiązanie w przyszłości zawartej w dniu 02.01.2013r. umowy o pracę, a w niniejszym postępowaniu w żaden też sposób nie wykazała, aby doszło do skutecznego uchylenia się od tak złożonego oświadczenia woli.

Z tych też względów, Sąd oddalił wniesione powództwo o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

Odnośnie kolejnego roszczenia powódki K. G. o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 171 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Tak więc z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Sąd Rejonowy przyjął, iż w rozpoznawanej sprawie, ostatecznie poza sporem pozostawało prawo powódki K. G. do 35 dni urlopu wypoczynkowego. Zasadniczą kwestią sporną podlegającą rozstrzygnięcia była sama wysokość należnego powódce ekwiwalentu pieniężnego.

Wskazał, iż zgodnie z treścią § 14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku (Dz.U. 1997 nr 2 poz. 14 z późn. zm.) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy ustala się stosując zasady obowiązujące przy obliczaniu wynagrodzenia urlopowego, ze zmianami określonymi w § 15-19. Oznacza to, że składniki wynagrodzenia określone w stawce miesięcznej w stałej wysokości uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w wysokości należnej w miesiącu nabycia prawa do tego ekwiwalentu - § 15. Składniki wynagrodzenia przysługujące pracownikowi za okresy nie dłuższe, niż miesiąc (oczywiście za wyjątkiem składników wynagrodzenia określonych w stawce miesięcznej w stałej wysokości) wypłacone w okresie 3 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu, uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w średniej wysokości z tego okresu - § 16 ust. 1 rozporządzenia. Natomiast według § 17 rozporządzenia o urlopach składniki wynagrodzenia przysługujące pracownikowi za okresy dłuższe niż miesiąc, wypłacone w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu, uwzględnia się przy ustalaniu ekwiwalentu w średniej wysokości z tego okresu. Jeśli przez cały okres przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru ekwiwalentu, poprzedzający miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu lub przez okres krótszy, lecz obejmujący pełny miesiąc kalendarzowy lub pełne miesiące kalendarzowe, pracownikowi nie przysługiwało wynagrodzenie zmienne, przy ustalaniu podstawy wymiaru uwzględnia się najbliższe miesiące, za które pracownikowi przysługiwało takie wynagrodzenie. Szczegółowy sposób obliczania współczynnika urlopowego, ekwiwalentu za jeden dzień urlopu oraz za jedną godzinę urlopu uregulowany został w § 18 i 19 rozporządzenia i metoda ta nie stanowi w rozpoznawanej sprawie źródła rozbieżności.

Zdaniem Sądu problem sporny stanowi kwestia, czy w przypadku powódki mamy do czynienia z jednym czy z dwoma ekwiwalentami pieniężnymi (tak jak to wskazywał pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 25.09.2014r. -k.83) oraz czy do wymiaru ekwiwalentu przyjąć wynagrodzenie z okresu 3 czy też z okresu 12 miesięcy poprzedzających miesiąc nabycia prawa do ekwiwalentu.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż do ustalania ekwiwalentu dla powódki znajduje zastosowanie § 15 rozporządzenia, który mówi o składnikach wynagrodzenia w stawce miesięcznej w stałej wysokości.

Współczynnik wynikający z § 19 ust. 1 i 2 cytowanego wyżej rozporządzenia w 2014 r. wynosił 20,83. Ekwiwalent za 35 dni obliczony od kwoty 3600,00 zł brutto miesięcznego wynagrodzenia wynosi zatem 6.048,70 zł wg poniższych wyliczeń:

$$1) 3.600,00 \text{ zł} : 20,83 \text{ zł} = 172,82 \text{ zł}$$

$$2) 172,82 \text{ zł} * 35 \text{ dni} = 6.048,70 \text{ zł}$$

Uwzględniając kwotę ekwiwalentu dotychczas wypłaconą powódce przez pozwanego pracodawcę tj. 2.863,69 zł oraz kwotę należnego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy tj. kwotę 6.048,70 zł Sąd stwierdził, iż powódce K. G. przysługuje dodatkowo ekwiwalent w kwocie 3.185,01 zł.

Mając na uwadze treść art. 321 § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku, zasądzając dochodzoną kwotę zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. w związku z 481 § 1 k.c., albowiem roszczenie o ekwiwalent stało się wymagalne w dniu rozwiązania umowy o pracę.

Mając na uwadze, iż tylko jedno z dwóch żądań pozwu zostało uwzględnione, Sąd uznał, że zachodziły podstawy do wzajemnego zniesienia między stronami kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 100 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pełnomocnik powódki w części – to jest co do pkt 2 stanowiącego o oddaleniu powództwa o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach stanu faktycznego poprzez przyjęcie, iż porozumienie in blanco dotyczyło rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 2 stycznia 2013 roku, podczas gdy z oświadczenia stron wynika, iż porozumienie in blanco dotyczyło rozwiązania umowy o pracę z dnia 28 grudnia 2012 roku,

2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik postępowania to jest naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego a przez to dowolną ocenę materiału dowodowego, to jest:

- zeznań powódki K. G. poprzez nieobdarzenie ich wiarą w zakresie w jakim wskazywała, że porozumienie in blanco miało dotyczyć zawartej między stronami umowy o pracę z dnia 28.12.2012 roku tylko dlatego, że zeznania powódki w tej części pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka E. K. (1), podczas gdy wyjaśnienia powódki pozostają wewnętrznie spójne, logiczne, uprawdopodobnione są zeznaniami świadków: M. S. (1), która potwierdza okoliczności związane z porozumieniem oraz D. B. (1) i K. P. (1), którzy potwierdzili złożenie zwolnienia lekarskiego przez powódkę, przeświadczoną o trwającym po zakończeniu urlopu macierzyńskiego stosunku pracy oraz korespondują z dowodami w postaci dokumentów (poza dokumentem spornego porozumienia);

- zeznań świadka E. K. (1) poprzez przyjęcie, że zeznania te są wiarygodne szczególnie w zakresie zawartego rzekomo porozumienia, podczas gdy w interesie świadka E. K. (1) jako pełnomocnika i córki pozwanego leżało forsowanie takiej wersji wydarzeń, a E. K. (1) zeznając w sprawie kierowała się osobistymi motywacjami jako blisko spokrewniona z pozwanym, co jednoznacznie rzutuje na wartość złożonych zeznań, w konsekwencji czego Sąd błędnie przyjął, że porozumienie in blanco dotyczyło umowy z dnia 2 stycznia 2013 roku i skutecznie doprowadziło do rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron, podczas gdy umowa ta zerwana została w sposób jednostronny przez pozwanego niezgodnie z prawem;

- zeznań świadka M. S. (1) poprzez całkowite pominięcie ich przy ustalaniu stanu faktycznego, nie odniesienie się do nich w uzasadnieniu sądu, podczas gdy świadek stwierdził w swoich zeznaniach, że ma wiedzę na temat spornego porozumienia oraz że dotyczyło ono umowy z grudnia 2012 roku;

- dowodu z dokumentu in blanco mającego stanowić porozumienie poprzez przyjęcie błędnej wersji, że zawarte w nim elementy (wypełnione przez pozwanego na podstawie ustnego porozumienia) dotyczą umowy z dnia 2 stycznia 2013 roku nie zaś umowy z dnia 28.12.2012 roku, podczas gdy nielogicznym i niezgodnym z doświadczeniem życiowym jest uznanie, iż powódka wyraziła wolę rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron z upływem ostatniego dnia urlopu macierzyńskiego, pozbawiając się tym samym zatrudnienia, by następnie zostać bez środków do życia, mając dodatkowo wiadomo, że konieczności utrzymania małego dziecka, podczas gdy w stanie faktycznym sprawy oświadczenie tej treści, to jest wyrażenie woli rozwiązania za porozumieniem zawartej na czas nieokreślony umowy z dnia 2 stycznia 2013 roku nigdy nie zostało przez powódkę złożone, a pozwany wypełnił blankiet niezgodnie z ustnym porozumieniem.

W konkluzji apelacji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego S. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum (...) i języków obcych (...) na rzecz powódki K. G. kwoty 3600 złotych tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa.

2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Apelację od wyroku wniosła także strona pozwana, skarżąc wyrok w części tj.

w pkt 1 ponad kwotę 478,64 zł brutto oraz w pkt 3 dotyczącym rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zarzucając:

1. błędne wyliczenie przez Sąd I instancji należnego powódce ekwiwalentu urlop wypoczynkowy, polegające na odjęciu od siebie dwóch różnych wartości - od kwoty brutto kwoty netto;

2. brak podstaw prawnych do przyznania powódce ekwiwalentu ponad 26 dni za okres objęty pozwem, tj. lata 2013-2014, co jest następstwem określenia przez strony błędnego wymiaru urlopu należnego powódce za ten czas;

3. naruszenie art. 100 kpc poprzez wzajemne zniesienie pomiędzy stronami kosztów procesu, podczas gdy zasadnym było ich stosunkowe rozdzielanie, gdyż powódka wygrała sprawę w nieznaczej części w około 7%

Wskazując na powyższe pozwany wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 478,64 zł brutto (czteryście siedemdziesiąt osiem złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 07.02.2014 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy;

b) oddalenie powództwa w pozostałym zakresie;

c) stosunkowe rozdzielanie kosztów procesu;

2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki podlega oddaleniu.

Podniesione w apelacji zarzuty są bezpodstawne i nie mogą prowadzić do podważenia rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy podziela wszystkie ustalenia i wnioski Sądu I instancji związane z żądaniem zasądzenia odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę i uznaje je za własne.

Na wstępie należy stwierdzić, że złożona apelacja sprowadza się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. oraz zakwestionowania poczynionych - na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - ustaleń faktycznych.

Stwierdzić należy, że są to zarzuty bezpodstawne, gdyż wszystkie wnioski Sądu I instancji są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a to oznacza, iż taka ocena tego Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr. 56906 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

Sąd Rejonowy w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalił okoliczności istotne do rozstrzygnięcia związane z faktem zwarcia pomiędzy stronami umowy o pracę z dnia 2 stycznia 2013 roku oraz z treścią porozumienia zwanego

w przedmiocie rozwiązania tej umowy. Ponadto Sąd zasadnie dokonał także ustaleń mających na celu poznanie okoliczności towarzyszących tym faktom, pozwalających na właściwą ocenę motywów, jakimi strony kierowały się w momencie wyrażania swojej woli w tym zakresie.

Powódka K. G. nie zaprzeczała faktowi zawarcia umowy o pracę w dniu 2 stycznia 2013 roku oraz, że do jej podpisania doszło po poinformowaniu pracodawcy o ciąży. W umowie tej strony przewidziały wynagrodzenie powódki w kwocie 3. 600 złotych, tj. o 2000 złotych wyższe niż dotychczas otrzymywane, przy czym okoliczności sprawy nie wskazują by wiązało się to z nowymi bądź dodatkowymi obowiązkami dla powódki. Bezspornym jest przy tym, iż powódka w związku z ciążą pobierała zasiłek chorobowy od dnia 18 stycznia 2013 roku.

Przyjmując powyższe fakty jako niesporne, nie sposób nie zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego opartym w głównej mierze na zeznaniach świadka E. K. (2), iż to w interesie powódki doszło do zawarcia umowy z dnia 2 stycznia 2013 r. w celu zapewnienia jej wyższych świadczeń związanych z ciążą (ew. zasięku chorobowego) bądź z tytułu urodzeniem dziecka, niezależnie od tego czy powódka w późniejszym okresie korzyści z tym związane faktycznie uzyskała czy też nie. Przyjcie za prawdziwe zeznań świadka E. K. w tym zakresie wydaje się w pełni uzasadnione i logiczne.

Nie sposób również podzielić zarzutu powódki, iż pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia porozumienia co do daty końcowej rozwiązania umowy z dnia 2 stycznia 2013 roku. Ustaleń co do tej okoliczności Sąd Rejonowy dokonał nie tylko na podstawie zeznań świadka E. K. ale także treści podpisanego przez powódkę pisma nazwanego porozumieniem w sprawie rozwiązania umowy o pracę, które w momencie sporządzania go, zawierało wpis daty umowy której dotyczyło tj. „02.01.2013 r.” (k. 130), zaś w późniejszym okresie pracodawca dokonał pozostałych wpisów.

Twierdzenie powódki, iż owe porozumienie dotyczyć miało wcześniejszej umowy o pracę zawartej dniu 28 grudnia 2012 r., w świetle powołanej wyżej sekwencji zdarzeń, wydaje się całkowicie nielogiczne i niespójne z pozostałym materiałem dowodowym. Za przekonujące i wiarygodne słusznie uznał Sąd Rejonowy zeznania świadka E. K., według których, z chwilą podpisania umowy o pracę z dnia 2 stycznia 2013 r. poprzednia umowa została przez powódkę zwrócona, który to fakt dodatkowo potwierdziła strona pozwana składając do akt drugi oryginalny egzemplarz tej umowy. (k.114).

Nie zasługują na uwzględnienie również zarzuty apelacji odnośnie pominięcia przy dokonywaniu ustaleń zeznań pozostałych świadków tj. D. B., K. P., M. S.. Analiza treści zeznań w/w świadków przemawia bowiem za słusnością stanowiska Sądu I instancji, iż nie dotyczą one istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii.

Reasumując, w ocenie Sadu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów była prawidłowa, nie naruszająca w żadnej mierze zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Apelacja strony powodowej nie wskazuje wprost zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego. Odnosząc się jednak do twierdzeń zawartych w uzasadnieniu apelacji, kwestionujących skuteczność zawartego pomiędzy stronami porozumienia, Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje zaprezentowane w tym zakresie rozważania prawne Sądu Rejonowego. Zgodzić się należy ze stanowiskiem tego Sądu, iż zgodnie a art. 30 § 1 pkt 1 KP jedną z form rozwiązania umowy o pracę jest właśnie porozumienia stron stosunku pracy.

Apelacja strony pozwanej okazała się częściowo zasadna, skutkująca zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym, poprzez obniżenia zasądzonej od pozwanego na rzecz powódki kwoty przypadającej z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z kwoty 2.493, 97 do kwoty 1.342, 48 złotych oraz w konsekwencji powyższego, zmianą zaskarżanego wyroku w części dotyczącej kosztów procesu.

Zasadzając na rzecz powódki należność z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, Sąd Rejonowy przyjął, iż na dzień rozwiązania stosunku pracy powódce przysługiwało prawo do ekwiwalentu za 35 dni, powołując przy tym pismo pozwanego z dnia 25 września 2014 r. (k. 83). Do wyliczenia ekwiwalentu Sąd jako postawę przyjął wynagrodzenie powódki z okresu poprzedzającego miesiąc, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, tj.

kwotę 3.600 złotych brutto, przy zastosowaniu współczynnika 20,83 (obliczonego w sposób wskazany w § 18 i 19 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8.01.1997 r.). W wyliczeniach Sąd uwzględnił ponadto jako niesporny fakt wypłacenia powódce przez pozwanego tytułem ekwiwalentu kwotę 2.863,69 złotych.

Treść apelacji wskazuje, iż strona pozwana nie kwestionuje przyjętego przez Sąd Rejonowy sposobu wyliczenia ekwiwalentu.

Pozwany domaga się natomiast przyjęcia, iż powódce na dzień rozwiązania stosunku pracy przysługiwało prawo urlopu wypoczynkowego w wymiarze nie większym niż 31 dni (pozwany nie zdołał przed Sądem Okręgowym wykazać słuszności stanowiska, iż powódce przysługiwało 26 dni urlopu). Pozwany podniósł, iż powódka w pozwie domagała się ekwiwalentu za rok 2013 i 2014, pozwany zaś w piśmie z dnia 25 września 2014 r. błędnie przyjął, że powódce należy się 35 dni urlopu, będąc w mylnym przekonaniu , że żądanie obejmuje lata 2012 – 2014.

Ponadto pozwany zarzucił w apelacji, iż Sąd Rejonowy obliczając należy powódce ekwiwalent określił go w kwotach brutto natomiast wypłaconą przez pracodawcę tytułem ekwiwalentu kwotę 2.863,69 przyjął w wartości netto.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza treści pozwu wskazuje , iż powódka zawarła w nim żądanie zasądzenia ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop, w tym za rok 2013 w wymiarze 26 dni oraz za rok 2014 w wymiarze 5 dni (k. 46) i ten okres należało przyjąć jako sporny.

Należy przy tym podzielić stanowisko zawarte w apelacji, iż odliczeniu od należnej powódce kwoty podlega wypłacona jej przez powoda kwota brutto tj. kwota 4.014,94 zł.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej założenia, zdaniem Sądu Okręgowego wyliczenie należnej powódce pozostałej kwoty ekwiwalentu przedstawia się następująco :

$$3.600 : 20,83 = 172,83 \text{ zł.}$$

$$172,83 \times 31 = 5.357,42 \text{ zł;}$$

$$5.357,42 \text{ zł} - 4.014,94 \text{ zł} = 1.342,48 \text{ zł.}$$

Z tych względów oraz z mocy art. 386 § 1 KPC Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.342,24 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, oddalając powództwo ponad tę kwotę.

Konsekwencją zmiany wyroku jest ponowne rozliczenie kosztów za pierwszą instancję.

Przy zastosowaniu art.100 k.p.c., mając na uwadze wynik postępowania przyjęto, iż strona powodowa wygrała proces w 22 % (w takim też stosunku pozwany przegrał proces). Przy uwzględnieniu poniesionych przez strony kosztów zastępstwa procesowego, należało obciążyć powódkę kosztami przypadającymi stronie pozwanej w kwocie 504 zł.

Sąd Okręgowy, również przy zastosowaniu reguły stosunkowego rozdzielenia kosztów (art.,100 k.pc.) oraz na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. § 6 ust.4 § 11 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490) orzekł w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.